

Sygn. akt III AUa 478/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Andrzej Stasiuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2012 r. na rozprawie

sprawy D. P.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S.

o stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora WBE Nr (...) z 26.03.2008r. dot. uchylecia decyzji z 7.01.08 o wysokości wojskowej renty inwalidzkiej oraz o zmianę wysokości wojskowej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 marca 2012 r. sygn. akt VII U 1421/11

p o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić odwołanie.

Sygn. akt III AUa 478/12

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26.07.2010r. ubezpieczony D. P. wniósł o stwierdzenie w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a. nieważności 2 decyzji wojskowego organu rentowego z dnia 26.03.2008r. w części uchylającej decyzję z dnia 7.01.2008r. o wysokości wojskowej renty inwalidzkiej oraz o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 1.04.2008r.

Decyzją z 22.06.2011r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 26.03.2008 roku w części uchylającej decyzję z dnia 7 stycznia 2008 roku o wysokości wojskowej renty inwalidzkiej oraz decyzji (...) (...) z dnia 26 marca 2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 1 kwietnia 2008 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji D. P. zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 24 § 1 k.p.a. oraz art. 157 § 1 k.p.a. i wskazał, że organem właściwym w niniejszej sprawie był Minister Obrony Narodowej i to on winien był wydać decyzje. Co więcej, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego nie mógł wydać decyzji w przedmiocie nieważności i decyzji wydanych przez niego samego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, ewentualnie o oddalenie, podtrzymując argumentację z zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23.03.2012r. oddalił odwołanie.

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych.

Orzeczeniem z dnia 15 listopada 2007 roku Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska ((...)) ustaliła u ubezpieczonego D. P. inwalidztwo II grupy z ogólnego stanu zdrowia i III grupę inwalidzką w związku z służbą wojskową. Powyższe orzeczenie wpłynęło do WBE w S. w dniu 27 grudnia 2007 roku.

Ubezpieczony zaskarżył powyższe orzeczenie (...) w K. do Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w B., na skutek czego zostało ono uchylone orzeczeniem z dnia 6 marca 2008 roku i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania (...) w K..

Orzeczeniem (...) w K. z dnia 12 marca 2008 roku ubezpieczony został zaliczony do III grupy inwalidzkiej zarówno z ogólnego stanu zdrowia, jak w związku ze służbą wojskową (w następstwie wypadku).

Orzeczenie to wpłynęło do WBE w S. w dniu 21 marca 2008 roku.

Decyzją z dnia 7 stycznia 2008 roku, mając za podstawę treść orzeczenia (...) z dnia 15 listopada 2007 roku, Dyrektor WBE w S. ustalił ubezpieczonemu wysokość świadczenia od dnia 12 stycznia 2007 roku w kwocie 1.705,76 złotych, przy 80% wymiarze świadczenia.

Decyzją z dnia 11 marca 2008 roku Dyrektor WBE w S. ustalił ubezpieczonemu wysokość świadczenia od dnia 1 marca 2008 roku w kwocie 1.816,63 złotych, przy 80% wymiarze świadczenia.

Decyzją z dnia 26 marca 2008 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S., po zapoznaniu się z treścią orzeczenia Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K. z dnia 12 marca 2008 roku uchylił własną decyzję z dnia 7 stycznia 2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej przysługującej D. P. i stwierdził brak po jego stronie uprawnień do renty inwalidzkiej drugiej grupy od dnia 15 stycznia 2007 roku oraz ustalił wysokość nienależnie pobranego świadczenia za okres od 15 listopada 2007 roku do dnia 31 marca 2008 roku w kwocie 2.941,36 brutto.

Nadto w dniu 26 marca 2008 roku organ rentowy wydał kolejną decyzję, którą zmienił wysokość renty inwalidzkiej ubezpieczonego od dnia 1 kwietnia 2008 roku poprzez jej obniżenie z 80 % do 50 % podstawy wymiaru.

Z kolei decyzją z dnia 12 grudnia 2008 roku, znak: (...), na skutek uwzględnienia odwołania od decyzji z dnia 26 marca 2008 roku o zwrocie nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 2.941, 36 zł, organ rentowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że kwota renty inwalidzkiej drugiej grupy wypłacona za okres od 15 listopada 2007 roku do dnia 31 marca 2008 roku nie stanowi świadczenia nienależnie pobranego.

Od powyższych decyzji ubezpieczony wniósł odwołania do Sądu Okręgowego w Szczecinie - **sprawa dotycząca odwołania od decyzji z dnia 26.03.2008 roku**

w przedmio cie uchylecia decyzji z dnia 7.01.2008 roku została pierwotnie zarejestrowana pod sygn. akt VII U 622/09, a sprawa dotycząca odwołania od decyzji z dnia 12 grudnia 2008r. pod sygn. akt VII U 513 /09. Następnie postanowieniem z dnia 29 września 2009 roku s prawa VII U 622/09 została połączona do wspólnego rozpoznania i wyrokowania ze sprawą o sygn. akt VII U 513/09. **W toku tamtego procesu ubezpieczony wniósł o stwierdzenie nieważności dwóch decyzji z 26.03.2008 roku, podając, że zarówno kwestia grupy inwalidzkiej, jak i waloryzacji świadczenia została ustalona innymi decyzjami organu rentowego, toteż zaskarżone decyzje nie mogły już rozstrzygać tych kwestii.**

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2009 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie rozstrzygnął w przedmiocie odwołania o d decyzji z dnia 26 marca 2008 roku w przedmiocie uchylecia decyzji własnej z dnia 7 stycznia 2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej przysługującej D. P. i stwierdzeniu braku uprawnień do renty inwalidzkiej drugiej grup y od dnia 15 stycznia 2007 roku oraz ustaleniu wysokość nienależnie pobranego świadczenia za. okres od 15 listopada 2007 roku do dnia 31 marca 2008 roku, uwzględniając w części żądanie ubezpieczonego. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia. 13 lipca 2010 roku uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie i odwołanie ubezpieczonego odrzucił.

Wniosek ubezpieczonego o stwierdzenie nieważności decyzji wydanych 26.03.2008 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 2 grudnia 2009 roku wyłączył do odrębnego rozpoznania i przekazał Ministrowi Obrony Narodowej jako organowi właściwemu.

Natomiast sprawa dotycząca odwołania od decyzji z dnia 26.03.2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 367 / 09.

W dniu 26 lipca 2010 roku i w dniu 11 sierpnia 2010 roku D. P. wystąpił z wnioskami do Ministra Obrony Narodowej o stwierdzenie nieważności decyzji D. Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku.

Minister Obrony Narodowej postanowieniem z dnia 3 września 2010 roku przekazał pisma D. P. Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S. jako organowi właściwemu do rozpoznania.

W dniu 3 października 2010 roku D. P. wystąpił z wnioskami do Ministra Obrony Narodowej o stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku.

Minister Obrony Narodowej postanowieniem z dnia 22 października 2010 roku utrzymał w mocy wcześniejsze postanowienie z dnia 3 września 2010 roku i przekazał wnioski D. P. Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S. jako organowi właściwemu do rozpoznania

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. decyzją z dnia 5 stycznia 2011 roku nr(...) w sprawie (...) odmówił stwierdzenia nieważności własnej decyzji z dnia 26 marca 2008 roku w części uchylającej decyzje z dnia 7 stycznia 2008 roku o wysokości wojskowej renty inwalidzkiej oraz kolejnej decyzji z dnia 26 marca 2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej.

Ubezpieczony zaskarżył tę decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. , który następnie wyrokiem z dnia 22 marca 2011 roku skargę odrzucił.

Jednocześnie D. P. zaskarżył w trybie administracyjnym postanowienie Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 października 2010 roku. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 6 maja 2011 roku uchylił zaskarżone postanowienie Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 października 2010 roku, wskazując, że zostało ono wydane przez tę samą upo ważnioną przez Ministra osobę, która brała udział w wydaniu wcześniejszego postanowienia.

Pismem z dnia 8 czerwca 2011 roku Dyrektor Departamentu Spraw Socjalnych Ministerstwa Obrony Narodowej przekazał Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S. wnioski D. P. z 26 lipca 2010 roku, 11 sierpnia 2010 roku i 3 października 2010 roku w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku w sprawie uchylenia decyzji z dnia 7 stycznia 2008 roku ustalającej prawo do renty inwalidzkiej drugiej grupy oraz decyzji z dnia 26 marca 2008 roku zmieniającej wysokość renty inwalidzkiej od dnia 1 kwietnia 2008 roku, celem rozpatrzenia zgodnie z właściwością.

W wyniku rozpatrzenia tych wniosków Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. wydał decyzję z dnia 22 czerwca 2011 roku, stanowiącą przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie.

W dacie wydania przez wojskowy organ rentowy decyzji z dnia 22 czerwca 2011 roku toczyło się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie postępowanie w sprawie VII U 367/09 z odwołania D. P. od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. w przedmiocie decyzji z dnia 26 marca 2008 roku o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 1 kwietnia 2008 roku.

W sprawie tej wyrokiem z dnia 24 maja 2011 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie D. P. (VII U 367/09). Następnie Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 roku oddalił apelację ubezpieczonego.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji podniósł, że stan faktyczny niniejszej sprawy w zasadzie nie budził wątpliwości, a organ rentowy nie kwestionował, iż 26 marca 2008 roku wydał 2 decyzje.

Poza sporem pozostawało też, że w dacie wydania decyzji z dnia 22 czerwca 2011r. toczyło się postępowanie o sygn. VII U 367/09 zainicjowane odwołaniem D. P. od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku ustalającej wysokość świadczenia rentowego ubezpieczonego od dnia 1 kwietnia 2008 roku w związku ze zmianą grupy inwalidzkiej z drugiej na trzecią z ogólnego stanu zdrowia.

Wojskowy organ rentowy, wydając zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, stał na stanowisku, że decyzje wymienione we wnioskach D. P.

o stwierdzenie nieważności nie mają przymiotu decyzji prawomocnych, gdyż niezależnie od wniosków o stwierdzenie ich nieważności, ubezpieczony złożył odwołania do Sądu Okręgowego w Szczecinie, każdorazowo kwestionując uchylenie decyzji zaliczającej go do drugiej grupy inwalidzkiej i w konsekwencji tej zmiany o wysokość przysługującego mu świadczenia. Kwestia ta została poddana pod ocenę Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VII U 367/09, która na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie została prawomocnie zakończona.

Z kolei z argumentacji D. P. wynika zdaniem Sądu Okręgowego, że kwestionuje on w istocie możliwość wydania przez wojskowy organ rentowy decyzji w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku. Zdaniem skarżącego wojskowy organ rentowy nie był organem właściwym do rozstrzygnięcia w przedmiocie jego wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji, a wnioski te winny być rozpoznane przez Ministra Obrony Narodowej. Zdaniem ubezpieczonego kwestia organu właściwego do rozpoznania wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 marca 2008 roku została prawomocnie przesądzona postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 grudnia 2009 roku, w którym jako organ właściwy wskazano Ministra Obrony Narodowej.

Na wstępie Sąd I instancji stwierdził, że postępowanie wszczęte poprzez złożenie odwołania od decyzji organu rentowego, każdorazowo - niezależnie od podstawy materialnej uprawnienia oraz żądania - stanowi postępowanie kontrolne w stosunku do postępowania przed organem rentowym. Istota sporu sprowadza się zatem do

rozstrzygnięcia, czy wojskowy organ emerytalny był organem właściwym do rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosków D. P. o stwierdzenie nieważności decyzji oraz czy obowiązujące przepisy uzasadniają odmowę stwierdzenia przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego nieważności decyzji z dnia 26 marca 2008 roku.

Sąd Okręgowy poniósł, iż podziela pogląd, że decyzje wojskowego organu emerytalnego nie są poddawane kontroli instancyjnej w postępowaniu odwoławczym w administracyjnym toku postępowania, a organ ten orzeka w pierwszej i ostatniej instancji administracyjnej. Oznacza to, że decyzje Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego nie są poddawane kontroli instancyjnej w postępowaniu odwoławczym określonym w art. 127 i nast. k.p.a. – dyrektor WBE orzeka w pierwszej i ostatniej instancji administracyjnej. W związku z powyższym Minister Obrony Narodowej nie może być uznany za organ wyższego stopnia w tego rodzaju postępowaniach z zakresu zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych nad wojskowym organem emerytalnym i nie jest uprawniony do rozpoznania wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z zakresu zaopatrzenia emerytalnego żołnierza zawodowego.

Sąd pierwszej instancji podzielił pogląd wojskowego organu rentowego, że nie została spełniona podstawowa przesłanka umożliwiająca wszczęcie postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z 26 marca 2008 roku, objętych wnioskami D. P. z dnia 26 lipca 2010 roku, z dnia 11 sierpnia 2010 roku oraz z dnia 3 października 2010 roku. W tym zakresie zważyć bowiem należy, że w myśl art. 32 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin **jedynie decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu**, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast w rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że **decyzje, których stwierdzenia nieważności domagał się D. P., były przedmiotem odwołań ubezpieczonego, które rozpoznawał Sąd Okręgowy w Szczecinie (sprawa VII U 513/09 i VII U 367/09)**. Nadto, postępowanie zainicjowane odwołaniem ubezpieczonego

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 26 marca 2008 roku w przedmiocie zmiany wysokości wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 1 kwietnia 2008 roku, pod sygnaturą VII U 367/09, w dacie wydania zaskarżonej decyzji z dnia 22 czerwca 2011 roku, nadal było w toku i choć w sprawie tej sąd pierwszej instancji w dniu 24 maja 2011 roku wydał wyrok, to jednak wskutek apelacji ubezpieczonego, orzeczenie to jeszcze nie uprawomocniło się. Sąd Apelacyjny w Szczecinie dopiero wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 roku oddalił apelację ubezpieczonego.

Przy tym trafnie podnosił wojskowy organ rentowy, że ubezpieczony składając odwołania od obydwu decyzji z dnia 26 marca 2008 roku, których unieważnienia się domagał, każdorazowo kwestionował zmianę grupy inwalidzkiej z drugiej na trzecią z ogólnego stanu zdrowia. Tym samym podważał prawidłowość decyzji organu rentowego uchylającej decyzje z 7 stycznia 2008 roku i stwierdzającej brak po jego stronie uprawnień do renty inwalidzkiej drugiej grupy, a w efekcie zmianę wysokości renty inwalidzkiej poprzez obniżenie jej z 80% do 50 % podstawy wymiaru. W tym sensie przedmiotem oceny w postępowaniu w sprawie o sygn. akt VII U 367/09 była w istocie w pierwszym rzędzie ocena prawidłowości zmiany grupy inwalidzkiej, a w efekcie ocena zasadności ustalenia nowego wymiaru świadczenia.

Z powyższych przyczyn, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zaskarżył w całości ubezpieczony wnosząc o „uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie nieważności skarżonej decyzji, a także nieważność decyzji z dnia 26.03.2008r., ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego apelujący zarzucił naruszenie art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a., art. 157 § 1 i § 3 k.p.a. i art. 180 k.p.a., a nadto, iż doręczono mu niewiarygodny odpis wyroku z uzasadnieniem.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego okazała się niezasadna, choć doprowadziła w wyniku kontroli instancyjnej do uchylecia zaskarżonego wyroku i odrzucenia odwołania ze względu na stwierdzoną powagę rzeczy osądzonej (res iudicata).

Zważyć bowiem należy, że decyzjami z 26.03.2008r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. uchylił decyzję z 7.01.2008r. o zmianie wysokości wojskowej renty inwalidzkiej przysługującej D. P. i stwierdził po jego stronie brak uprawnień do renty inwalidzkiej drugiej grupy od dnia 15.01.2007r. oraz ustalił wysokość nienależnie pobranego świadczenia za okres od 15.11.2007r. do dnia 31.03.2008r., z tym, że następną decyzją zmieniona została decyzja w ten sposób, że uznano, iż kwota renty inwalidzkiej drugiej grupy wypłacona za okres od 15.11.2007r. do dnia 31.03.2008r. nie stanowi świadczenia nienależnie pobranego. Odrębną decyzją z tej samej daty, tj. z dnia 26.03.2008r., wojskowy organ rentowy zmienił wysokość renty inwalidzkiej od dnia

1 kwietnia 2008r. poprzez obniżenie jej z 80 % do 50 % podstawy wymiaru. Odwołania

od powyższych decyzji złożył ubezpieczony, każdorazowo kwestionując uchylene ostatecznej decyzji z 7.01.2008r. oraz rozstrzygnięcie z decyzji zaliczającej go do drugiej grupy inwalidzkiej w konsekwencji czego doszło do zmiany wysokości przysługującego

mu świadczenia rentowego. Wskutek tych odwołań ubezpieczonego od decyzji z 26.03.2008r. sądy ubezpieczeń społecznych rozstrzygały również kwestię dopuszczalności zmiany ostatecznej decyzji przez wojskowy organ rentowy oraz zarzut nieważności zaskarżonych aktów administracyjnych, co miało miejsce w sprawie o sygn. VII U 367/09, a następnie

w postępowaniu apelacyjnym o sygn. III AUa 600/11 (por. również w sprawie III AUa 273/10). Ubezpieczony wyraźnie już wówczas podnosił zarzut nieważności obu decyzji, wydanych w dniu 26.03.2008r. W prawomocnie zatem rozstrzygniętej sprawie, jaka toczyła się pomiędzy ubezpieczonym, a wojskowym organem rentowym, przedmiotem sporu była dopuszczalność uchylene decyzji z 7.01.2008r. oraz ustalenie nowej, niższej, wysokości wojskowej renty inwalidzkiej. D. P. w odwołaniu od decyzji z 22.06.2010r., podjął kolejną próbę podważenia decyzji z 26.03.2008r., tym razem poprzez instytucję prawa administracyjnego nieważności decyzji, aby w ten sposób uzyskać korzystną dla siebie zmianę grupy inwalidzkiej i tym samym wyższe świadczenie. Niemniej, było to już przedmiotem osądu i prawomocnego rozstrzygnięcia sądów ubezpieczeń społecznych. Należy dodać, że o powadze rzeczy osądzonej (res iudicata) decyduje - poza identycznością stron podstawy sporu, także niezmienny stan faktyczny (por. orzeczenie Sądu Najwyższego

z dnia 17.03.1950 r., WaC 339/49, OSN 1951 nr III, poz. 65, postanowienie z dnia 09.06.1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971 nr 12, poz. 226). W niniejszej sprawie, niewątpliwie mamy do czynienia ze zbieżnym, niezmiennym stanem faktycznym oraz z tożsamym przedmiotem sporu, choć wywodzonym z instytucji nieważności decyzji. Zdarzenie zaś, zachodzące po uprawomocnieniu się wyroków sądów ubezpieczeń społecznych, w postaci odmowy stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogło spowodować przekształcenia treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, niezmiennych i tym samym nadal istnieje pomiędzy stronami powaga rzeczy osądzonej. Zgodnie zaś z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo jeżeli została już prawomocnie osądzona. Oznacza to, że po wytoczeniu powództwa (wniesieniu odwołania od decyzji) nie można wystąpić z drugim pozewem (odwołaniem od decyzji) o to samo roszczenie. W niniejszej sprawie mamy do czynienia

z prawomocnie rozstrzygniętą sprawą pod względem nieważności decyzji z 26.03.2008r. i tym samym nie ma możliwości podważenia tej kwestii po raz kolejny, bez zmiany okoliczności faktycznych.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie z art. 386 § 3 k.p.c. w związku art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił odwołanie, o czym orzekł jak w sentencji.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO del. Andrzej Stasiuk